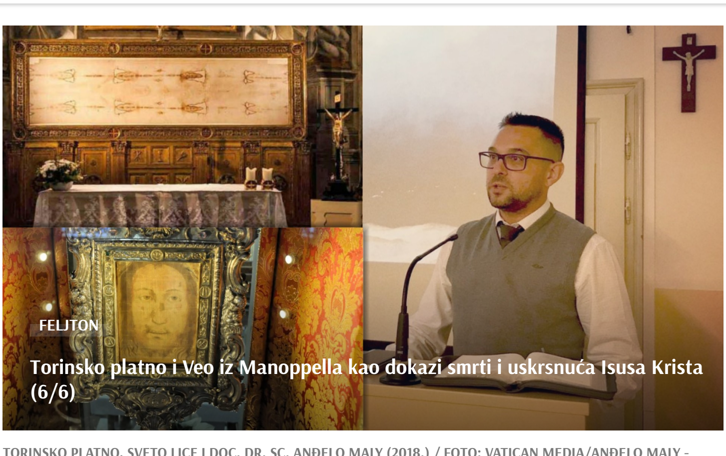

FELJTON

Torinsko platno i Veo iz Manoppella kao dokazi smrti i uskrsnuća Isusa Krista (6/6)

TORINSKO PLATNO, SVETO LICE I DOC. DR. SC. ANĐELO MALY (2018.) / FOTO: VATICAN MEDIA/ANĐELO MALY - PRIVATNI FOTO ARHIV

NAJČITANIJE VIJESTI
1 Dirljiva molitva ovog malog dječaka nadahnula je fratra i obnovila mu vjeru
2 Krunica donosi duhovnu, ali i tjelesnu dobrobit za vas!
3 Najveći mozaik sv. Franje Asiškog na svijetu nalazi se u Hercegovini
4 Sveta Faustina Kowalska
5 Rastava se događa u svim onim odnosima u kojima smo mi ili drugi postali okorjeli i tvrdoglavi
PROČITAJ VIŠE

VEZANI ČLANCI
Torinsko platno i Veo iz Manoppella kao dokazi smrti i uskrsnuća Isusa Krista (5/6)
Torinsko platno i Veo iz Manoppella kao dokazi smrti i uskrsnuća Isusa Krista (4/6)
Torinsko platno i Veo iz Manoppella kao dokazi smrti i uskrsnuća Isusa Krista (3/6)

Ovo je šesti dio, od ukupno šest dijelova, feljtona o dvije nedvojbeno najpoznatije kršćanske (katoličke) relikvije - Torinskom platnu i Svetom Licu na velu iz Manoppella – koji objavljujemo na mrežnim stranicama Hrvatske katoličke mreže (HKM).

02.10.2021. / 10:13 / Ivan Matić

Vlč. Anđelo Maly, svećenik i doktor teologije: Torinsko platno nam pomaže razumjeti Isusovu muku

U posljednjem (šestom) dijelu feljtona o Torinskom platnu i Svetom Licu na velu iz Manoppella – koji predstavljamo na mrežnim stranicama Hrvatske katoličke mreže (HKM) – naš završni sugovornik na ovu temu sveučilišni je profesor na Katoličkom bogoslovnom fakultetu (KBF) u Zagrebu doc. dr. sc. vlč. Anđelo Maly (36), rodom iz Kutine, stručnjak za Sveto pismo, ali i poliglot i vrsni poznavatelj hebrejskog jezika koji, uz još neke druge predmete, poučava studente KBF-a na kojemu predaje od 2015. godine.

Vlč. Anđelo Maly diplomirao je 2008. godine na Papinskom lateranskom sveučilištu u Rimu, a 2015. godine obranio je doktorat iz teologije, sa specijalizacijom iz biblijske teologije, na Papinskom sveučilištu Urbaniana također u Rimu. U vrijeme poslijediplomskog studija, od 2009. do 2015. godine, vlč. Maly boravio je u Papinskom hrvatskom zavodu sv. Jeronima u Rimu.

Uz obveze na fakultetu, vlč. Anđelo je duhovni asistent u Župi Svih Svetih u Sesvetama kamo je rujnu 2021. poslan nakon petogodišnje službe na mjestu duhovnog asistenta u Župi Muke Isusove u zagrebačkom Vukomercu. Usto, vlč. Maly je od 2018. godine duhovno-studijski vodič po Svetoj zemlji, te se može reći kako tamošnje povijesne i biblijske lokalitete poznaje kao vlastiti džep. Dakako, kao vjernika i svećenika, teologa, među ostalim, intrigira ga povijesno-religijska dimenzija ovih dviju relikvija – Torinskog platna i Svetog Lica na velu iz Manoppella – za koje mnogi kršćani vjeruje da su u Europu (zadnjih nekoliko stoljeća čuvaju se u Italiji, op.a.) uslijed povijesnih turbulencija stigle iz Svete zemlje, odnosno da potiču iz Isusova vremena.

Jeruzalem: Deveta postaja Križnog puta – Isus pada treći put pod križem (2019.) / Foto: Anđelo Maly – privatni foto arhiv

Koliko ljudi u svijetu znaš, toliko ćeš se jezika potruditi naučiti

Vlč. Anđelo, na samome početku, s obzirom da se diljem Europske unije nedavno, 26. rujna, obilježavao Europski dan jezik, možete li kazati – osim hrvatskog i hebrejskog – koje još jezike razumijete, govorite i/ili pišete? Koje je vaše mišljenje općenito o poznavanju jezika, vrijedi li zaista ona latinska izreka „koliko jezika znaš, toliko ljudi vrijediš“?

Još od malena zanimali su me jezici, tako da sam u nižim razredima osnovne škole godinu dana pohađao tečaj talijanskog jezika da bih se mogao sporazumijevati kada smo odlazili u posjet rodbini u Italiju. Neobično bi mi bilo doći ondje te ne moći sporazumijevati se. Osim engleskog jezika koji je bio sastavni dio školovanja, u srednjoj školi s latinskim i grčkim počinje moj još veći interes za učenjem jezika. Učio sam, stoga, njemački, španjolski te francuski tijekom obrazovanja. Dobio sam i školarinu za učenje modernog grčkog od kojega sam naučio osnove. Uz biblijske, već spomenute jezike – hebrejski i grčki, učio sam i aramejski te ugaritski. S većinom navedenih jezika sam u stalnome kontaktu, ponajviše u znanstvenom radu, a što se tiče korištenja istima, sve ovisi o situaciji i potrebi. Kad god dođem negdje gdje se spomenuti jezici govore, uvijek mi je drago ako se mogu sporazumjeti sa sugovornicima. Učenje jezika obogaćuje pojedinca, jer ne uči se samo jezik, već **cijela** kultura, tako da spomenuta latinska krilatica vrijedi zasigurno. Možda bih ju mogao parafrazirati: „koliko ljudi u svijetu znaš, toliko ćeš se jezika potruditi naučiti“!

U kojoj mjeri su vaša brojna putovanja u Svetu zemlju promijenila vaše poglede na vjeru, jesu li učvrstila vašu vjeru, koja su najupečatljivija iskustva koja nosite s putovanja u Svetu zemlju? Koliko ste puta dosad, uopće, bili u Svetoj zemlji, pamtite li to?

Moj prvi odlazak u Svetu zemlju bio je 2009. godine kada sam kao mladomisnik imao priliku boraviti ondje jedan semestar u svrhu studija Svetog pisma koji sam započeo 2008. godine. Bilo je jedinstveno i blagoslovljeno vrijeme u kojemu sam studirajući na Hebrew Universityju usavršio biblijski hebrejski, arheologiju i biblijsku geografiju te židovsku kulturu. Boravak u Svetoj zemlji je već toga prvoga puta u meni još više produbio i učvrstio vjeru, kao i razumijevanje Svetog pisma. Otkrio sam kako je Isusova domovina zapravo i naša Domovina te sam svaki put kada bih se vraćao na izvore naše vjere to još više produbljivao. Do sada sam bio sveukupno osam puta ondje i jedva čekam ponovni odlazak. Vrlo je upečatljivo doći u Svetu zemlju i ondje disati zrak kojim su disale biblijske osobe, kročiti stazama kojima su oni kročili i na poseban način moliti na mjestima koja su povezana sa životom našega Gospodina.

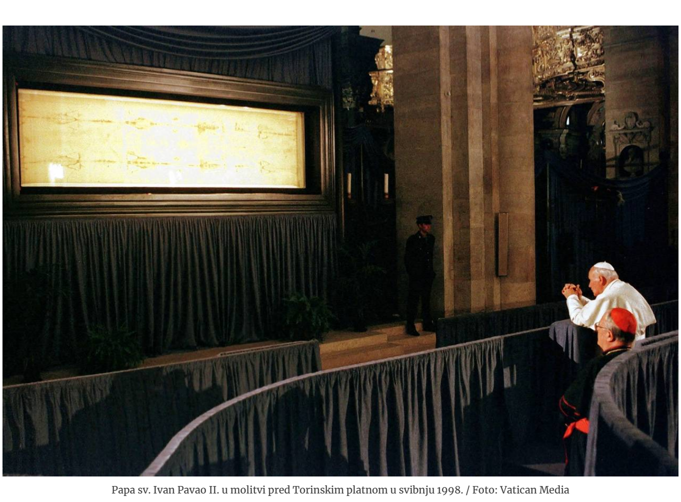

Papa sv. Ivan Pavao II. u molitvi pred Torinskim platnom u svibnju 1998. / Foto: Vatican Media

Štovati relikviju znači štovati Božje milosrđe koje se ostvaruje u svetima

Dvije kršćanske relikvije, vjerojatno najpoznatije i najintrigantnije za koje se u kršćanskom svijetu vjeruje da potječu iz Jeruzalema, iz Isusova vremena – Torinsko platno i Sveto Lice na velu iz Manoppella – danas se čuvaju u Italiji. Dobar dio života proveli ste u Italiji, u Rimu, gdje ste studirali, a često kao duhovno-studijski vodič predvodite hodočašća vjernika iz Hrvatske u Svetu zemlju. Dakle, osim što ste svećenik i sveučilišni profesor, ali i svjetski putnik, zasigurno ste više nego dobro upućeni u ovu tematiku. Koje je vaše mišljenje općenito o kršćanskim relikvijama i njihovoj ulozi u evangelizaciji?

Uloga i kult relikvija bio je tijekom povijesti, napose u srednjem vijeku, od temeljne važnosti za širenje kršćanstva, jer su nerazdvojno povezivali vjernike s njihovim crkvama. Relikvije se oduvijek predstavljale jedinstveni duhovni izvor, ali isprepleten s materijalnim ulaganjima. Vjera se tako tijekom povijesti isprepleła kroz ovaj fenomen s ekonomijom, odnosno duhovna dimenzija s materijalnom. Brojni su primjeri u kojima se pojedini vjernici „zgražavaju“ nad ovom činjenicom, ali i to je dio naše kršćanske povijesti. Međutim, nema ničega anakronističkog u štovanju relikvija, posebice ako se osvrnemo na Drugi vatikanski koncil koji jasno kaže: „Crkva prema svojoj tradiciji štuje svece i poštuje njihove autentične relikvije i njihove slike. Blagdani svetaca zapravo naviješćuju Kristova čuda u njegovim slugama i nude vjernicima prikladne primjere za oponašanje”. Teološki i vjernički to bi značilo da štovati relikviju znači štovati Božje milosrđe koje se ostvaruje u svetima. Vrijednost relikvija u Crkvi ima čisto eklezijalno značenje, što povezano s kršćanskom zajednicom, koja sabrana oko Gospodinovog oltara, uvijek želi imati pred očima svjedočanstvo onih koji su nam prethodili u zalaganju za autentičan kršćanski život. Relikvijama se priznaje samo jedan kult štovanja, poštovanja i štovanja koji nije poklonstven, rezerviran u kršćanskoj vjeri samo Bogu. Geste štovanja prema relikvijama stoljećima su bile poljubac i prinos tamjana, u znak ugodnog mirisa, koji se uzdiže sa zemlje prema nebu, kao simbola iskrene molitve upućene Bogu. Na ovaj način, štovanje relikvija ima evangelizacijski prizvuk, jer štujući relikvije, vjernik na jedan opipljiviji način može shvatiti i poosobiti si neopipljive i nevidljive niti Božjeg spasonosnog djelovanja.

Kako bi rekao papa sv. Ivan Pavao II., Torinsko platno možemo razumjeti kao „zrcalo Evanđelja“

Najveće znanstveno istraživanje na Torinskom platnu započelo je 1978. godine pod nazivom „The Schroud of Turin Project (STURP) – Projekt istraživanja Torinskog platna“, u kojem su sudjelovala 33 vrhunska svjetska znanstvenika iz više znanstvenih područja. Nakon tri godine istraživanja i analiziranja rezultata objavili su Izvještaj s kojim se složila i Katolička Crkva. U zaključku tog Izvještaja, po prilici, piše da „na osnovu fizikalno-kemijskih procesa koji su poznati do danas imamo pravo tvrditi da otisak na Platnu ne bi trebao postojati, ali on ipak postoji, međutim, nismo u stanju objasniti kako je nastao“. Vaš komentar?

Vjera traži razum, ali i razum traži vjeru. Torinsko nam platno zbog karakteristika prikaza otiska predstavlja izravnu i neposrednu referencu koja pomaže razumjeti i razmišljati o dramatičnoj stvarnosti Isusove muke. Zbog toga bih u ovome komentaru želio navesti papu sv. Ivana Pavla II. koji je rekao da Torinsko platno možemo razumjeti kao „zrcalo Evanđelja“.

Talijanska arheologinja i povjesničarka dr. sc. Barbara Frale / Foto: Facebook

Znanstvenica u Vatikanskom apostolskom arhivu dr. sc. Barbara Frale, arheologinja i povjesničarka, tvrdila je 2010. godine da je u svom istraživanju uspjela dešifrirati riječi napisane na nekoliko mjesta na Torinskom platnu i da su te riječi pisane na grčkom, latinskom i aramejskom jeziku, stilom koji je karakterističan za Bliski istok u 1. stoljeću. U jednom dijelu teksta, kako tvrdi Barbara Frale, pisanom grčkim jezikom, može se odgonetnuti da piše „skinut u devet sati“, što je vrijeme Isusove smrti kako se navodi u evanđeljima… Dakle, ona želi dokazati da Torinsko platno potječe iz prvih trideset godina 1. stoljeća naše ere, iz Jeruzalema, u vrijeme cara Tiberija koji je vladao od 13. do 37. godine poslije Krista…

Rasprava o vjerodostojnosti Torinskoga platna i brojnim analizama tijekom povijesti ovdje bi zauzela previše prostora. Želio bih se stoga osvrnuti na natpise koje je pročitala dr. sc. Barbara Frale. Koliko sam upućen, tekst koji je dr. Frale otkrila na platnu donosi sljedeće informacije: „Isus Nazarećanin. Ubijen 16. godine Tiberija. Skinut u devetom satu. [Neka se vrati u] Adar [sheni]. Obveze će izvršiti […]“. U osnovi, čini se da je ono što se može iščitati na Torinskome platnu da se osoba zvala Yeshua Nazarani (Isus Nazarećanin), pogubljen u proljeće godine koja bi mogla biti šesnaesta Tiberijeve vladavine (30. poslije Krista). Tijelo je bilo umotano u plahtu prema zakonu, položeno u grobnicu prema važećim propisima, odnosno pripremljeno za ukop prema uobičajenom postupku. Ako pratimo tijek evanđeoskih izvještaja, moguće je uočiti kako za sve evanđeliste posljednji Isusovi trenutci na križu traju tri sata, od šestog do devetog sata (u prijevodu od podneva do tri sata poslijepodne), što je dugo vrijeme agonije, ali je isprepletano događajima i gestama koje pomažu razumjeti misterij njegove smrti. Nije dakle toliko važno osvrtati se samo na pojedine detalje Isusove muke, već je potrebno promatrati cjelinu.

Sv. Ivan apostol jedini je od četvorice evanđelista koji je doista i vidio ono što opisuje

Vi ste doktorirali na biblijskoj teologiji, odnosno specijalizirali ste istu, možete li kazati kriju li se možda u biblijskim, novozavjetnim, tekstovima, ili u evanđeljima, odgovori na pitanja o vjerodostojnosti Torinskog platna i Svetog Lica na velu iz Manoppella? Kad se navodi Isusova muka i smrt na križu na Golgoti, u evanđeljima se najviše spominju Isusova majka Blažena Djevica Marija i njene suze pod križem, Veronika s rupcem kojim je brisala Isusovo izmučeno lice dok je nosio križ, Šimun Cirenac koji je pomogao Isusu nositi križ jednim dijelom puta do Golgote, Josip iz Arimateje koji je odnio Isusovo mrtvo tijelo u svoj grob, te Marija Magdalena koju sva četvorica evanđelista navode kao svjedokinju Isusova uskrsnuća, odnosno kao osobu koja je prva vidjela da u grobu, treći dana nakon smrti, nema Isusova tijela i to odmah javila apostolima Petru i Ivanu, i, naposljetku, Ivan apostol i evanđelist kojemu je Isus povjerio da brine za njegovu majku Mariju nakon njegove smrti na križu…

Važno je naglasiti kako evanđelistima i apostolima nije prvotno do toga da donose potpuno detaljne izvještaje o samoj muci, smrti na križu i pokopu Isusovom, nego žele prenijeti navještaj vjere koji je povezan s događajima. Na ovo nas jasno upućuje evanđelist Ivan koji ističe da oni još nisu razumjeli Pisma koja govore o Isusovu uskrsnuću (usp. Iv 20,9), a tako i Pavao (još prije nego su napisana Evanđelja) ističe kako je Isus umro za grešnike po Pismima, kako je bio pokopan i uskrsnuo – po Pismima (usp. 1Kor 15,3-5). Jedini od četvorice evanđelista u trenutku Isusova ukopa i smrti bio je Ivan, te je za očekivati da on najbolje zna kako je pokop obavljen i da će to iznijeti u svome evanđeoskom izvještaju. Međutim, kod Ivana je veoma važno voditi računa i o njegovom teološkom promatranju i izražavanju pri opisivanju evanđeoskih događaja, posebno muke Isusove. Govoriti stoga o vjerodostojnosti Torinskoga platna i Svetog Lica na velu iz Manoppella na temelju novozavjetnih tekstova moguće je na jedan komplementaran način u kojemu tragovi na relikvijama odgovaraju tijeku evanđeoskih izvještaja. Jedan od primjera mogao bi biti povezan s činjenicom da su evanđeoski izvještaji pouzdani, a ne samo alegorijske ili simbolične naravi. Ivan spominje da je iz Isusovog probodenog boka potekla krv i voda (Iv 19,34), a Torinsko platno prema analizama pronalazi na mjestu probodenog boka tragove djelomično zgrušane krvi i izdvojene sukrvice. Dakle, Ivan je doista vidio ono što i opisuje.

Sveti grob u Jeruzalemu odakle je Isus slavno uskrsnuo najsvetije je mjesto na svijetu

Jeruzalem u ranu jesen (2012.) / Foto: Anđelo Maly – privatni foto arhiv

Na Torinskom platnu, kao ni na Svetom Licu nisu pronađeni tragovi boje, a mnogi znanstvenici godinama su se silno trudili pronaći boju, kako bi pokušali obezvrijediti ove dvije relikvije i prikazati ih katoličkim krivotvorinama. I još uvijek se trude. Godine 1979. njemačka časna sestra Blandine Paschalis Schlömer proučavajući članak o Svetom Licu na velu iz Manoppella, objavljenom u časopisu „Das Zeichen Maries“, zamijetila je nevjerojatnu sličnost lika na Torinskom platnu i onoga na velu iz Manoppella. Kako vi gledate na veo iz Manoppella, na Sveto Lice, za koje je sv. otac Pio, kapucin iz Pietrelcine čiji blagdan slavimo 23. rujna, kazao da je to „najveće čudo koje imamo ovdje na Zemlji“?

Nažalost nisam stručnjak za ikone i relikvije, ali ono što mogu ovdje navesti jest da se Veronika, koja se ponegdje povezuje sa Svetim licem na velu u Manoppellu, ne spominje se nigdje u evanđeljima. Prema službenim izvorima, Veronikin veo nije onaj koji je Isusu ponudila da obriše znoj i očisti mu krv na putu do Kalvarije, od strane pobožne žene tog imena. Zapravo, ova popularna epizoda Križnoga puta ne nalazi se ni u jednom evanđelju i izvedena je iz prilično novije legende. Čini se također da naziv „Veronika“ potječe od kombinacije latinskog pridjeva „vera“ s grčkom imenicom „ikona“, što ukazuje na „pravu sliku“ Isusa među onima za koje se smatra da ih nije naslikala ljudska ruka. Priča se da je jednog dana rimskog cara Tiberija pogodila teška bolest. Saznavši da u dalekoj Palestini djeluje iznimni iscjelitelj po imenu Isus, naredio je svom glasniku da ga ode potražiti u Jeruzalemu. No, zimska sezona odgodila je odlazak glasnika, koji je u Palestinu stigao kad je već bilo prekasno: Isus je bio razapet! Glasnik se, međutim, nije želio vratiti praznih ruku Tiberiju, jer se bojao njegovog bijesa. Zato je krenuo u potragu za Isusovim sljedbenicima, kako bi od njih nabavio barem jednu relikviju gospodara. Tako je pronašao ženu, zvanu Veronika, koja je priznala da je poznavala Isusa i doista mu ispričala čudesnu priču. Godinama ranije, kad je Krist otišao propovijedati u udaljeno mjesto, imala je veliku čežnju za Gospodinom. Stoga je Veronika kupila bijelo platno da ga odnese slikaru kako bi na temelju njegovih naznaka napravio njegov portret. No, istog dana kad je izašla iz kuće kako bi otišla slikaru, na ulici je srela Isusa koji se vraćao s putovanja. On je, znajući ženinu želju, zatražio od nje tkaninu i, trljajući joj je po licu, vratio joj je s utisnutim vlastitim crtama lica. Tiberijev glasnik je odmah zatražio od Veronike taj portret i ona je pristala osobno ga donijeti Tiberiju koji je, čim je bio u prisustvu svete tkanine, odmah ozdravio. Od tog trenutka ugledna relikvija ostaje u Rimu. Po nekima bi ta Veronika bila žena koja je bolovala dugo godina od krvarenja i spomenuta je u Evanđelju koje bi ju, prema apokrifima, na grčkom zvala „Berenike“ pa otuda i naša „Veronika“. No, prethodna legenda ima nekoliko dodirnih točaka s pričom o kralju Abdaru od Edesse, suverenu koji je od samoga Krista primio taj slavni “mandilion” koji je kasnije postao, prema mnogim znanstvenicima, Torinsko platno.

Isusov grob u Jeruzalemu / Foto: Anđelo Maly – privatni foto arhiv

Iako ste relativno mlad čovjek, ako hoćete i mlad svećenik i sveučilišni profesor, obišli ste mnoge krajeve svijeta u svojih 36 godina, koja relikvija ili hodočasničko mjesto je na vas ostavila najsnažniji dojam i zašto?

Dva su točno mjesta koja su meni posebna i duhovno snažna: kao prvo to je Basilica del Santo Sepolcro (Bazilika Svetoga groba) u Jeruzalemu, a drugo mjesto je brdo Tabor u Galileji (brdo Preobraženja). Sveti grob je mjesto gdje je ležalo mrtvo tijelo našega Gospodina i odande je slavno uskrsnulo. To je temelj radosne vijesti, Isusovo uskrsnuće. Biti na tome mjestu je posebna milost i radost za mene, posebice jer kada osoba prvi put dođe ondje i vidi sav onaj žamor, gužvu i čuje molitve na različitim jezicima, ne može, a da ne ostane dodirnut činjenicom kako se na ovome najsvetijem mjestu na svijetu još uvijek pokušava uza sve vanjske „čimbenike“ zatajiti da je Gospodin uskrsnuo i da je živ. Zatim uđete kroz uski prolaz do mjesta gdje je bilo položeno Isusovo tijelo i ondje osjetite toliko milosti i snage da je to nemoguće opisati, već treba doživjeti.

Mi kao katolici, zajedničkim snagama, pozvani smo dobrim odgovoriti na zlo u svijetu

Otvoreni ste prema medijima, moglo vas se vidjeti u TV-emisijama, novinama. Kao svećenik i sveučilišni profesor, koje je vaše mišljenje o budućnosti (katoličkih) medija u Hrvatskoj i svijetu? Kako kršćani trebaju odgovoriti na ovu sveopću depresiju koja nam se zbog pandemije koronavirusa, odnosno svih nejasnoća koje nosi sa sobom, nadvila nad glave i za koju ne znamo dokad će trajati? Smiju li kršćani strahovati od bilo čega ovozemaljskoga, ako vjeruju u život nakon smrti u zajedništvu s našim Gospodinom?

U Evanđelju po Mateju čitamo: „Ne budite zabrinuti za život svoj: što ćete jesti, što ćete piti; ni za tijelo svoje: u što ćete se obući. Zar život nije vredniji od jela i tijelo od odijela? Pogledajte ptice nebeske! Ne siju, ne žanju niti sabiru u žitnice, pa ipak ih hrani vaš nebeski Otac. Zar niste vi vredniji od njih?… Tražite stoga najprije Kraljevstvo i pravednost njegovu, a sve će vam se ostalo dodati. Ne budite dakle zabrinuti za sutra. Sutra će se samo brinuti za se. Dosta je svakom danu zla njegova“ (Mt 6,25-26.33-34). Doista, onaj koji prvotno traži Kraljevstvo nebesko i Božju pravednost na zemlji, nema se čega strašiti. Svaki dan smo svjedoci toliko zloga u svijetu da smo zaboravili da postoji dobro i kako dobro uvijek pobjeđuje. Mediji bi trebali odigrati veliku ulogu u tome, jer su ljudi postali „ovisni“ o sredstvima društvenog priopćavanja. Samo zajedničkim snagama, posebno mi kao katolici, pozvani smo dobrim odgovoriti na zlo te tako dati pozitivno svjedočanstvo vjere u Uskrsloga Gospodina kojega ispovijedamo, ne samo riječima, već i životom.

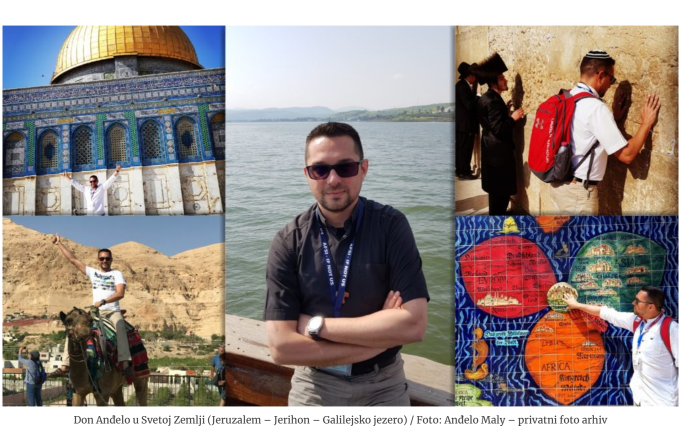

Don Anđelo u Svetoj Zemlji (Jeruzalem – Jerihon – Galilejsko jezero) / Foto: Anđelo Maly – privatni foto arhiv

Čitajmo Sveto pismo jer je neiscrpan izvor s kojega se možemo napajati za svakodnevni rast u vjeri

Svećenik ste novog kova, netko će reći nadasve nekonvencionalan, budući da za vrijeme propovijedi nerijetko hodate mikrofonom po crkvi, postavljate pitanja vjernicima, znate donijeti neke prigodne rekvizite vezane uz propovijed na tu nedjelju ili blagdan. Usto ste pasionirani kuhar koji sudjeluje u televizijskim emisijama o kuhanju i u tome ste jako uspješni, volite plesati, pjevati. Ponekad prigodno uredite frizuru u hrvatske crveno-bijele kvadratiće kad hrvatska reprezentacija igra na svjetskim ili europskim (nogometnim) prvenstvima. U vrijeme ove nesretne pandemije znalo vas se na misi vidjeti sa „zaštitnom maskom“ s uzorkom hrvatskih crveno-bijelih kvadratića. Po svemu ste predstavnik novog naraštaja svećenika, uz sjajne retoričke sposobnosti, koristite i svojevrsnu „vizualnu evangelizaciju“ tijekom misnog slavlja. U svakom slučaju, tko nije bio na vašoj misi, toplo bih mu preporučio da pođe. Niste više u Župi Muke Isusove u Vukomercu u Zagrebu, gdje ste bili na ispomoći tamošnjem župniku u posljednjih pet godina, sad ste, ako se ne varam, poslani od nadbiskupa kako biste pomogli upravitelju Župe Svih Svetih u Sesvetama. Imate li za neku poruku za vaše nove, ali i za bivše, župljane?

Uvijek volim naglasiti da čovjek mora biti ono što jest, svoj i svojstven. Da smo svi jednaki, bilo bi nam previše monotono. Mnogima će možda zasmetati malo drugačiji pristupi širenju Radosne vijesti, ali zar nije i Isus imao problema s time? Svi smo zajedno pozvani na „nove metode“ evangelizacije. Nismo pozvani biti zatvoreni i u strahu kao učenici nakon Isusovog uskrsnuća, već moramo biti osnaženi Duhom Svetim koji nas vodi i potiče. A moja poruka za župljane, i jedne i druge, ali i za sve one kojima me Gospodin šalje je da često čitaju Sveto pismo jer je ono neiscrpan izvor s kojega se mogu napajati za svakodnevni rast u vjeri.

Grob sv. Jeronima u Betlehemu (2018.) / Foto: Anđelo Maly – privatni foto arhiv

I pitanje za kraj: može li se tvrditi da su Torinsko platno i Sveto Lice na velu iz Manoppella dokazi smrti i uskrsnuća Isusa Krista?

Mislim da sam negdje tijekom ovog našeg razgovora naglasio da na Torinsko platno i na Sveto lice na velu iz Manoppella ne treba strogo shvaćati kao relikvije, već kao ikone. Ikone kao govorljive svjedoke Isusove muke i smrti. Na njima možemo pronaći odraze Božje ljubavi prema svakom čovjeku te nas Torinsko platno i Sveto lice na velu pozivaju na razmatranje povijesno-spasenjskog otajstva muke, smrti i uskrsnuća Isusa Krista, temelja kršćanske vjere, zaključio je doc. dr. sc. vlč. Anđelo Maly.

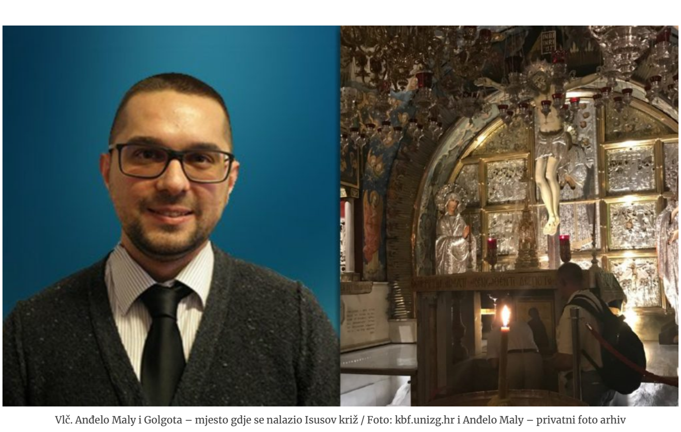

Vlč. Anđelo Maly i Golgota – mjesto gdje se nalazio Isusov križ / Foto: kbf.unizg.hr i Anđelo Maly – privatni foto arhiv

Prvi nastavak pročitajte OVDJE.

Drugi nastavak pročitajte OVDJE.

Treći nastavak pročitajte OVDJE.

Četvrti nastavak pročitajte OVDJE.

Peti nastavak pročitajte OVDJE.

Autor: Ivan Matić Nević (*ivan.matic1976@gmail.com*)

* Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije. Dozvoljeno je prenošenje sadržaja uz objavu izvora i imena autora.

Autora objavljenog sadržaja financijski podržava: Agencija za elektroničke medije / Agency for Electronic Media

HRVATSKI KATOLIČKI RADIO
BUDI PRIJATELJ
Skeniranjem koda podupirete naš rad i prenosite svjetlo vjere.

Podijeli članak

Ključne riječi: torinsko platno

KONTAKTIRAJTE NAS
Ukoliko imate prijedlog za vijest, pošaljite nam na info@hkm.hr

SLUŠAJTE HKR

UTORAK 21:00 Radost ljubavi u obitelji s gostima iz Riječke nadbiskupije

SRIJEDA 18:00 Dr. Paula Podolski o zdravlju dojki

SRIJEDA 8:10 Hrvatski školski sindrom 5.0

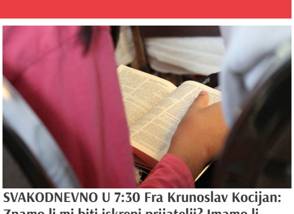

SVAKODNEVNO U 7:30 Fra Krunoslav Kocijan: Znamo li mi biti iskreni prijatelji? Imamo li pravih prijatelja?

VIJESTI | KONTAKT | IMPRESSUM | PRAVILA PRENOŠENJA SADRŽAJA | OPĆI UVJETI KORIŠTENJA | PRAVILA PRIVATNOSTI

HRVATSKA KATOLIČKA MREŽA

Daljnje korištenje vijesti u medijima samo uz prethodno odobrenje izdavača.
Sva prava pridržana © 2018 - 2021 Hrvatska katolička mreža